

Formaðurin í GÍ:

Vit hava ikki patent upp á 1. deild

Vit hava sjálvir skuldina, um vit flyta niður

Haldgrimur Gregersen eitur formaðurin í GÍ. Henda sessin hevur hann havt í mong, mong ár. Tað vil siga, at hann í hesum plássinum hevur verið partur í allari tí menning, fótboldurin í Gøtu hevur verið í seinastu 15 árin. Og tí er eingin nærri at spyrja um, hvi tað er vent í holuni nú.

Haldgrimur Gregersen: — Tað er einki at taka seg aftur í, at okkara menn ikki hava klárað seg so væl í ár sum árin frammanundan. Fótboldurin hevur hesi seinastu árin útviklað seg soleiðis, at tú einki kanst taka fyri givið, og fyri tað um eitt felag liggur ovarlaga eitt ár, so ber ikki til av tí orsök at rokna við nøkrum árið eftir.

Besta dømið um hetta er gongdin hjá tvórómmonnum. Í fyrsta árið vóru teir fýrøymeistarar, og í fjór fluttu teir niður í 2. deild. Tað, sum var teimum fyri, kann meira enn so raka okkum eisini.

Eg vil siga tað soleiðis, at um GÍ noyðist niður í 2. deild, so hava vit ongum øðrum at takka tað fyri enn okkum sjálvum.

Ov lítil ferð

Vit royna eina ferð afturat við spurninginum: Haldgrimur, hvat er tað sum ger, at gøtumenn við nærum sama fólki sum árin frammanundan nú liggja á botninum?

Hann melur eitt sindur rundanum: — Ja, tað siggja øll tæy, sum hyggja at dystunum hjá GÍ. Okkara menn hava altíð verið kendir fyri at vera eldhugaðir, viljastærkir, skjóttir og sterkir. Tað eru hesar dygdir, teir hava vunnið uppá. Hesar dygdir hevur litið verið at sæð til í ár. Kampviljin hevur restað í stórum, og tað er heilt týðuligt, at mennir ikki orka tað sama sum nógv av mótstøðuliðunum.

Sjálvandi hava vit okkara meiningar um víður-skifti, sum kundu havt verið óðrvisi, men tað hava vit fyri okkum sjálv. Eg kann siga, at eingin ávisur persónur eigur alla skuldina fyri hetta.

Ein spurningur er, um mennir eru overvæðir, nú teir eru í sving alt árið. Tað eru næstan teir somu, sum mynda hondbóltssliðið um vetrarnar,

Pól Enoch Hansen og GÍ skulu hava stig í Lørvík í morgin, skal GÍ sleppa undan niðurflyting.

og møgulega gongur hetta út yvir fysikkinn.

Nógv fólk

Gøtumenn hava í ár fingið fleiri gul kort og harvið fleiri leikbann, enn teir hava havt árin frammanundan. Hetta heldur Haldgrim hongur nátturliga saman við at liðið í flestu dystunum hevur litið undir, og sjálvandi hevur verið saknur í føstu monnum, tá teir einstakar dystir hava verið úttanfyr.

Simun Petur Justinussen breyt beinið í fjór, og tá hann fór undir venjing í vetur brotnaði beinið aftur. Tað hevur verið stórusaknur í honum, tí mál-skjótingin hevur verið størsti trupulleikin.

Men Haldgrimur ynskir ikki at burturforklára vánaliga gongdina við fólkatervi. Vit hava lið í 2. deild og í semifinaluni í 4. deild, so tað skuldi ikki verið nakar trupulleiki.

Einasta minussið hvat fólki viðvíkur, tað er at vit ikki megna at manna unglingalið. Tað vil so vera, at í kommunu av stóð sum okkara vera tað ójavnrígangir. Tú kanst ikki rokna við, at eitt folka-gundarlag uppá 900 á hvørjum ári skal megna at mynda einar 13 leikarar í tveimum ella trimum árgangum.

Truplir dystir

GÍ avger sjálvt, um felag-

ði eisini komandi kappingarar skal vera í fremstu røð. Á pappirinum eru dystirnir, sum eftir eru, ikki truplir. Leikast skal móti teimum trimum liðunum, sum liggja saman við GÍ í botninum.

Men formaðurin heldur ikki dystirnir vera lættar: Fyri tað fyrsta so er altíð móti kappingarenda trupult at hitta botnlið. Motivatióin er ógvuliga stór. Og fyri tað næsta, so er tað ikki minni trupult at hitta grannalið. Nú sunnudagin er tað LÍF og so eiga vit IF á SÍF er triðja liðið, vit skulu leika imoti, og teimum hava vit ongantíð havt gott tak á, so vit fáa einki forerandi.

Svevur tú væl? — Ja, tibeitur. Svøvgávarnar eru góðar. Mær dámar væl ítrótt og fótbold, men tað gongur mær ikki uppá nervarnar, men likasælur, tað eri eg sjálvandi ikki.

Hvat við venjara næsta kappingarar? — Hetta má greiða fáast á fyrsta dagin. Vit kanna møguleikarnar í løtuni, men einki er avgjørt. Eg sá í bløðunum nú ein dagin, at Johan Nielsen hevði skrivað sáttmála við okkum. Bæði Johan og vit gjørdust illa við av hesum. Vit eru væl við Johan og tosa saman, eisini um venjing, men einki er avgjørt. Men okkurt skulu tíðindafólkini skriva!

—nn—

Róni í Soylu og Jan Poulsen Munnu teir tosa um dystin í morgin?

Drúgt er!

Tosað verður um lítið annað enn fótbold á Sandi fyri tíðina. Vit hava hitt nakrar av teimum spentu sandingunum.

Sandingar eru ótolnir og spentir fyri tíðina: fer tað at eydnast B 71 at verða

fýrøymeistari longu í morgin, tá dysturin ímóti SÍF er av.

Verður B 71 meistari, so skrivur felagið ítróttarsøgu: tað er einki minni enn eitt bragd, eydnast tað uppflytarunum at gerast bestir í fyrstu deild longu fyrsta árið í deildini.

Unni Hentze fer ikki at hyggja:

Eg toli tað ikki!

Ein av føstu fúsum, tá B 71 spælir, er Uni Hentze á Sandi. Hon hevur sæð hvønn einasta heimadyst hjá sandingum, burtursæð frá dystinum í móti B 68.

— Men tá var eg sjúk, leggur hon eina við. Nú, nú fert tú inn í Dal í morgin...? U.H.: — Nei, tað vænti eg ikki, eg toli tað ikki, so spent eri eg uppá, hvussu tað fer at spæla av

Uni sigur, at hon og mong við henni finga ein hvøkk, tá tey hoyrdu, at SÍF hevði smurt B 36 av. So nú stúra tæy meira fyri, hvussu tað fer at spæla av.

— Tað er í verjuni, tað fer at knípa, sigur Uni, tí hvørki Bjarki ella Sofus vera við í morgin. Áhugin fyri fótboldi er ikki nýggjur hjá Uni. Hon hevur altíð havt áhugan. Men hettar er nakað serigt, sjálvandi. Røpar tú nógv, tá tú hyggur?

U.H.: — Ja, men eg royni at lata vera. Tórhild, dóttirin (10 ár), er so forskammað, at gamlar konur um tæy 40 skulu standa soleiðis og røpa! Í staðin fyri, so sparki eg við, uttan at vita av tí...

Vit spyrja, nær spenningurin kemur í sunnudag. Um døgurðamála? spyrja vit.

U.H.: — Nei, tað er ofta nógv fyrr... Hattar við at tað kitar í búkinum, er tað ikki bara ein máliska, — tað kitar ikki rættiliga, soleiðis... U.H.: — Jú, tað kann eg lova tær fyri...

Einasti avstaðs-dystur hjá B 71, sum Uni hevur sæð var fyrra steypafinalan.

U.H.: — Tað var tann allarbesti dysturin, eg havi sæð. Eg kom beint úr Noregi og hevði sæð Noreg og Jugoslavia á

Ullevål, og tað var einki afturimóti.

Hvussu verður, heldur tú ikki at tú fert inn í Dal í morgin kortini...?

U.H.: — Jú, tað verður helst ringt at halda sær, — tað er kanska verri at ganga heima og einki vita...

Kanst tú siga okkum onkran, sum vit kunnu ringja til, og sum heldur at alt hettar fótboldskommersið er ov nógv av tí góða? spyrja vit at enda.

U.H.: — Nei, tað verður ringt, tað veit eg ikki um tú finnur.

